

PREDICĂ LA DUMINICA A XX-A DUPĂ RUSALII

Învierea fiului văduvei din Nain

... Tinere, ție îți zic, scoală-te! (Luca VII, 14)

Frați creștini,

Parabola evanghelică de astăzi este minunat ilustrată de pictorul evanghelist – Apostolul Luca – și ne inspiră multe învățături duhovnicești.

Într-o cetate numită Nain, moartea nemiloasă răpise sufletul unui tânăr, singurul copil al unei mame văduve. Cine ar putea spune durerea ce sfâșia inima acestei mame! Strigătele ei de durere și rugăciunile fierbinți storceau lacrimi și din inimile cele mai împietrite. Această mamă îndurerată dusese pe același drum spre cimitir și pe iubitul ei soț, iar acum își ducea spre mormânt pe unicul său fiu care se găsea în primăvara vieții. Cufundată în plâns mergea în urma sicriului, către mormântul care trebuia să-i primească fiul ei scump.

Nimic nu e mai jalnic în Orient, și nu numai, decât aceste feluri de ceremonii. Dar în această parte de lume, în asemenea ocazii în frunte merge un rabin, apoi urmează femei îndoliate care merg înaintea coșciugului conducând convoiul funebru. Rabinii zic așa, că femeia care a adus moartea în lume prin păcat, tot ea să fie aceea care să conducă la mormânt victimele morții. Așa că la înmormântare și mai ales a tinerilor, vin femei în număr mare cu părul despletit, în dezordine, altele plătite chiar ca să jelească, scoțând țipete ascuțite și înfiorătoare. Ridică mâinile spre cer și își bat pieptul, plâng cu lacrimi fierbinți, își sfâșie veșmintele și își smulg părul. În acest timp cântăreții folosind multe instrumente, scot sunete ascuțite, surescitând nervii.

La această înmormântare însă era și mai dureros fiindcă mama mortului care era și văduvă ducea la groapă pe singurul ei copil. Deodată în față pe același drum, se arată un alt cortegiu tot așa de numeros însă cu totul deosebit. Bucuria strălucea pe toate fețele, iar toate privirile erau ațintite asupra unui om care mergea înconjurat de ucenicii Săi. Era Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în al doilea an al propovăduirii Sale, în vremea Cincizecimii. Iisus venea din Capernaum unde vindecase pe fiul sutașului și se întorcea în Ierusalim pentru sărbătoare. Cetatea Nain se găsea pe drumul ce trecea pe la poalele muntelui Tabor, drum care se scurgea prin Samaria spre Ierusalim.

Era o zi de primăvară, către apusul soarelui, ale cărui ultime raze luminau colinele păduroase și pitorești ale Galileii. Țăranii se întorceau de la munca câmpului. Iisus împreună cu ucenicii și cu o mare mulțime de popor se apropia de poarta cetății Nain. Deodată se aud țipete lungi de durere și plângeri pătrunzătoare. Iată însă cum cortegiul vieții se întâlnește cu cortegiul morții. Iisus nu dă nici o atenție mulțimii. O nenorocită mamă era care suferea amar și această suferință atrage inima bunului Mântuitor.

Această sărmană femeie văduvă nu avea decât pe acest fiu de care moartea o despărțea așa de crud. Azi toată lumea o compătimentește și mâine poate nimeni nu se va mai gândi la ea. Iisus nu cere credință ca sutașului, nici nu așteaptă să fie rugat de femeia care plânge cu lacrimi amare necerând nimic și nimeni nu mijlocește pentru ea. Dar Iisus vede lacrimile ei și îi este destul. Aruncă asupra ei o privire dumnezeiască și cu un ton plin de compătimire și blândețe, cu puterea autorității Sale zice: "Nu plânge!". El care este Stăpânul vieții și al morții merge și se atinge de pat.

Tot convoiul se oprește; cântăreții din flaut și plângătorii tac și ei și în această tăcere profundă se aude vocea Stăpânului lumii care zice: "Tinere, ție îți zic, scoală-te!". Deodată aceste urechi pe care moartea le astupase pentru totdeauna, auziră porunca dată de glasul

ceresc, iar tânărul ridicându-se a șezut drept și a început să vorbească. Iisus l-a luat cu blândețe de mână și l-a dat mamei sale.

Ce bucurie avu această mamă când a văzut pe fiul său coborându-se din sicriu și aruncându-se în brațele sale. O, ce mare minune, frați creștini, a fost aceasta, căci toți știau bine că tânărul murise cu adevărat, pentru că se duceau să-l îngroape, iar acum îl văd viu, mergând și vorbind. Astfel tot poporul care-L urma pe Iisus și toți cei de față au fost cuprinși de frică și plini de bucurie slăveau pe Dumnezeu zicând: "Profet mare s-a sculat între noi, iar Dumnezeu a cercetat pe poporul Său".

Aveau dreptate să se bucure căci Marele Profet, Marele Tămăduitor, era însuși Dumnezeu întrupat. Era vremea ca neamul omenesc să fie izbăvit de vrăjmașul său – satana. Învierea trupească a tânărului din Nain era vestirea înainte a învierii morale a omenirii, aurora unei vieți noi, razele luminii care alungau întunericul și sigiliul morții. Prin învierea tânărului de astăzi, Iisus arăta că este Stăpân al morții, că este Dumnezeu.

Învierile săvârșite de Mântuitorul au fost trei: doi tineri și o fetiță de 12 ani. Aceștia au fost prin urmare, Lazăr, fratele celor două surori Marta și Maria, tânărul din Evanghelia de astăzi și o fetiță de 12 ani a lui Iair, mai marele sinagogii. Dar la fiecare în parte învierea a avut loc în momente deosebite. Pe fiica lui Iair a înviat-o chiar în ziua când a murit. Pe fiul văduvei din Evanghelia de astăzi, l-a întors la viață tocmai când îl conduceau la mormânt și aceasta putea să fie cam a treia zi. Pe Lazăr l-a adus chiar din temnițele iadului, fiindcă el murise de patru zile și începuse să putrezească, ne spun Sfintele Evanghelii, iar până la Mântuitorul și buni și răi mergeau toți în iad.

După ce a înviat Lazăr, Sfânta Evanghelie spune clar că Marta și Maria au pregătit o cină Mântuitorului, iar Lazăr era unul din cei ce ședea la masă, deci a mâncat și Lazăr în văzul tuturor și a trăit mult, căci după cum ne spun sfintele cărți el a ajuns episcop al Ciprului, iar Maica Domnului i-a dăruit un omofor.

Aceste minuni ale învierii n-au fost simple închipuiri așa cum zic mulți necredincioși, căci Evanghelia spune clar că tânărul a început să vorbească, iar din tradiție reiese că el a trăit mult și a propovăduit minunea ce s-a făcut cu el. La fel și cu fetița lui Iair, spune Sfânta Evanghelie, că Mântuitorul a poruncit să-i dea să mănânce și tot din tradiție reiese că ea și părinții ei au fost recunoscători, propovăduind pretutindeni minunea învierii.

Cine putea să fie altul, dacă nu chiar Dumnezeu, care numai cu cuvântul atotputerniciei Sale săvârșea astfel de minuni. El a zis tânărului de astăzi: "Tinere, scoală-te!". El a zis fiicei lui Iair: "Copilă, scoală-te!". El a zis lui Lazăr: "Lazăre, vino afară!". Toți au înviat la glasul puterii Sale.

Așa minuni au mai făcut unii prooroci și chiar din apostoli, dar ei procedau altfel decât Mântuitorul. Ei nu porunceau morții, ci se așezau în genunchi, se rugau și chemau în ajutor pe Dumnezeu pe care-L recunoșteau ca autor al minunilor. Mântuitorul Iisus Hristos, vedem că nu se roagă, ci poruncește. Deci puterea de a scula morții din mormintele lor nu aparține decât lui Dumnezeu. El are această putere.

Aceste minuni se propovăduiesc de către Sfânta Biserică de aproape 2000 de ani și sunt mărturii clare că Iisus a fost Dumnezeu, nu om învățat așa cum spun necredincioșii. El a săvârșit toate aceste minuni în mijlocul poporului care-L înconjura și de aceea aceste adevăruri nu au putut fi înăbușite niciodată. Datoria noastră este de a cădea în genunchi în fața Lui și de a ne închina acestui Om care este Dumnezeu, Iisus Hristos, Domnul nostru și Împăratul creștinilor. Dar vai, frați creștini, pe acest Binefăcător al omenirii și al sufletelor noastre, L-am uitat, L-am disprețuit, L-am înjurat și L-am urmărit noi creștinii care ne-am botezat în numele Său, mai rău ca evreii care L-au răstignit, căci noi îl răstignim în toate zilele cu păcatele noastre măcar că auzim și vedem cu ochii noștri cum moartea ne desparte pe unii de alții lăsând în urmă lacrimi și întristări. Pe pământul acesta moartea este mai tare și astăzi o mulțime de tineri sunt răpiți de ghearele ei și nu oricum, căci vedem cum mulți se sinucid în diferite chipuri.

Într-o vară, o mamă văduvă se plânga cum singurul băiat pe care-l avea în vârstă de 20 de ani, s-a suit într-un tei să culeagă flori ca să facă bucurie mamei sale. Dar a căzut de acolo și pe loc a murit. Cine putea spune durerea cea mare a bieteii femeii!

De asemenea într-un sat o fată studentă în anul trei la medicină, mai avea puțin să termine, dar a terminat cu viața aceasta, căci o boală nemiloasă i-a curmat zilele. Cum o mai jeleau părinții, căci numai pe ea o aveau, cum își mai smulgeau părul și se tânguiau, dar îngerul morții parcă le zicea la toți: fiți liniștiți că așa voi veni și vă voi lua și pe voi, unul câte unul!

Nu va scăpa nimeni, toți trebuie să plecăm. Și așa, frați creștini, moartea pune capăt la toate, căci orice știință omenească rămâne neputincioasă în fața ei. Prin urmare orice are sau strânge omul, îi folosește numai până la groapă. Aici s-a terminat și cu învățătura cea multă și cu banii și cu mândria omenească. Trupul merge în mormânt, iar sufletul, dacă n-a auzit pe pământ glasul Evangheliei lui Iisus Hristos și n-a trăit după legea Lui, merge în fundul iadului.

Părinții, rudele și prietenii, toți se străduiesc să facă o înmormântare cât mai plăcută lumii și așa au ajuns unii chiar să parfumeze și să dea cu diferite sulemeneli pe morți ca să fie cât mai frumoși la vedere. Alții aduc lăutari și-i petrec cu muzică până la groapă unde un cavou scump de zeci de mii de lei așteaptă acest trup păcătos și trecător. Părinții și lumea plâng că a murit tânăr și nedistrat, dar nu știu că fiul lor sau fiica lor a murit nepregătit și se duce în fundul iadului. Mare păcat și mult rău aduc sufletelor aceste obiceiuri cu totul păgânești.

Dar cei mai mulți nu dau nici o importanță regulilor stabilite de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți pentru sufletele răposaților. Odată, un copil umblând prin cimitir cu mama sa, o întrebă cu mirare pe aceasta și zise:

- Mămico dragă, văd că aici sunt îngropați numai oamenii buni, dar oamenii care înjură și fură, care se îmbată și fac gâlcevuri, oamenii cei răi unde sunt îngropați? Iată ce întrebare la un copil, dar care are un mare înțeles. Să stăm și să gândim mai adânc, dacă suntem robii lui Dumnezeu, sau robii păcatului, ai viciilor și patimilor sau ai virtuților.

În sfânta Evanghelie de astăzi vedem că Domnul Hristos a întors cu puterea Sa dumnezeiască de la moarte la viață pe tânărul acesta care nu cunoscuse pe Mântuitorul lumii ce venise să ne mântuiască. De moartea aceasta trupească nu scapă nimeni. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să murim, căci aici suntem călători. Domnul Hristos n-a venit să ne scape de moartea trupească, vremelnică, fiindcă însuși El a primit moartea cea mai grea. El a venit să ne scape de moartea sufletească, de păcatele cele grele care omoară sufletul și-l aruncă în pieirea veșnică. De aceea judecățile Lui sunt necuprinse de mintea noastră.

De multe ori vedem cum la unele familii mor copiii de mici, iar la alții nu le rămâne chiar nici unul. Așa se plângea o mamă căreia îi murise doi copii pe neașteptate. În deznădejdea ei se revolta chiar cu cuvinte grele împotriva lui Dumnezeu. Dar într-o noapte avu un vis grozav.

Se făcea că într-un oraș se anunțase spânzurarea a doi ucigași fioroși. O lume întreagă se strânsese să privească, iar în mulțimea aceea era și ea. Toți așteptau cu răsuflarea oprită să vadă pe cei doi osândiți. Iată că se arătară, iar femeia noastră uitându-se bine la ei, scoase un țipăt de groază. Erau tocmai copiii ei care muriseră, iar acum crescuseră mari. Sub spaima acestui vis mama se trezi și a înțeles că a fost mustrarea Celui de Sus, ca să nu-și mai blesteme zilele și să nu se mai certe cu Dumnezeu că i-a luat copiii.

Dumnezeu care știe toate și cunoaște pe fiecare din pântecelii maicii lui, lucrează în așa chip că pe unii din părinți care-și pun încrederea în copiii lor, îi pedepsește în chip tainic, în timp ce pe alții îi scutește de mari necazuri ce ar putea avea din partea lor. De aceea îi ia Dumnezeu mai de mici ca să nu-i ia satana mai târziu. Câți părinți nu sunt care cresc câte cinci, șase copii și până la urmă ajung să moară pe mâinile străinilor, neavând milă de la nici unul. Îi cresc cu mare grijă, cheltuiesc cu ei să-i facă fericiți, gândind că vor avea și ei ajutor, dar până la urmă tot în singurătate mor bieții părinți.

Așa a înțeles și mama aceasta din povestirea noastră, că fiii ei dacă trăiau ajungeau niște criminali, și astfel ar fi murit spânzurați. Vedem și auzim în zilele noastre pe mulți părinți plângându-se de copiii lor, fiindcă tinerii noștri nu mai merg pe drumul vieții, după Domnul Iisus, ci merg cu pași repezi pe drumul morții și al pieirii sufletești, pe drumul plăcerilor și al păcatelor.

O mare decădere sufletească vedem în tineretul nostru creștin, cum le sunt alterate sufletele și trupurile, căci s-au născut într-o lume îmbătrânită în rele și s-au amestecat cu atâtea forme de rătăciri, încât credința multora s-a rătăcit, iar candelile simțirii mistice au înțepenit.

În pătura cultă mulți își au propria lor religie, o religie foarte liberă, personală și superficială. Unii din cei vârstnici își mai aduc aminte din copilărie de unele idei religioase, dar și acestea sunt înăbușite de buruienile acestui veac materialist, căci cei mai mulți pun în cântar cele dumnezeiești cu cele pământești.

Alții sunt subjuogați total științei profane și au căzut atât de mult în necredință, încât se situează sub nivelul de viață spirituală al păgânilor. În pretențiile lor, ei vor să experimenteze totul în laborator, să măsoare, să cântărească totul ca să se convingă de existența lui Dumnezeu. Ei judecă tot ce nu înțeleg și tăgăduiesc tot ce nu cunosc.

Acești oameni culți și atât de puțin înțelepți, care surâd cu un aer de superioritate, când e vorba de mântuirea sufletului, uită că în domeniul credinței, unitățile de măsură nu mai sunt cele materiale, ci cele duhovnicești – spirituale. Acești oameni necredincioși ironizează toate mărturiile Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți, socotindu-le o literatură învechită, bună pentru prostime. Încrezători numai în ei, măsoară veșnicia după mintea lor limitată. Nepăsători de soarta sufletelor lor, fără nici o tresărire în fața marilor taine care ne învăluie, ei rămân pasivi și netulburați în tihna lor trupească, asemenea unor dobitoace fără rațiune.

Una din piedicile cele mai mari pe care le întâmpină omul în calea mântuirii lui este măgulirea dată de propria lui persoană. Orbit de mândrie omul nesocotește pe Dumnezeu, pe care nu-L putem afla decât prin umilință și smerenie. Dacă iubim învățăturile creștinești trebuie mai întâi să le cunoaștem și să le gustăm. Dacă nu vrem să le cunoaștem și să le urmăm ajungem la nebunie și îndrăcire.

Să ne întoarcem deci la cele simple și drepte, la cele veșnice, să ne întoarcem la Dumnezeu și să ne regăsim pe noi înșine, regăsindu-ne și rostul adevărat, căci ne-am schimonosit chipul lăuntric cel asemenea lui Dumnezeu și am rătăcit calea, trăgând mereu în plugul vieții cu gândul spre cele pământești nemaivăzându-le pe cele cerești. Preocupați de mijloacele existenței, uităm de scopurile ei; umblând după poftele trupului pierdem sufletul și cu cât trăim pentru noi înșine, ne îndepărtăm de Dumnezeu.

Să ne oprim puțin din drumul frământărilor noastre și să ne întrebăm cu toată sinceritatea, de ce ne iubim mai mult trupul care este vremelnic și supus putrezirii, decât sufletul care este veșnic și este cel mai mare dar cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. De ce ne îngrijim de boala trupului, iar boala sufletului o lăsăm nevindecată așa încât mulți nu se spovedesc cu anii și din neștiință, necredință sau rușine nici ultima spovedanie nu o fac cum trebuie.

De ce iubim atât de mult împodobirile trupului, iar virtuțile sufletești și faptele bune le trecem cu vederea?! De ce ne întristăm când ne pătăm hainele și nu plângem când ne pătăm sufletul cu fel de fel de păcate?! De ce ne înșelăm și ne dușmănim pe noi înșine prin ceea ce avem mai scump și nemuritor, sufletul?! De ce ne amăgim cu o credință de suprafață și nu pășim mai adânc trăind ca adevărații creștini?!

Să deschidem ochii sufletului și să auzim glasul Mântuitorului când ne strigă ca să ne întoarcem de pe drumul morții la viață. Și astăzi glasul aceluiași Mântuitor ne cheamă pe toți ca să ne întoarcem de pe căile fărădelegilor. Să nu zicem ca necredincioșii că nu avem păcate. Să privim trecutul nostru și să vedem cum stăm noi cum sufletul și dacă socotim mai amănunțit, observăm cum păcate foarte grele mulțime de creștini le fac atât de ușor.

Să zicem că nu ai pus foc la nimeni ca să-l păgubești, dar câte case n-ai aprins cu limba, prin vrajbă și invidie, prin iscodiri și minciuni?! Câte suflete n-au suferit și nu suferă din cauza limbii unora?! Câte suflete nu se smintesc și câți nu se ceartă, ajungând la bătaie, câți nu hulesc pe Dumnezeu, și câte alte rele datorită pârâciunilor și minciunilor lor?!

Dar ce să mai spunem de păcatul acesta mare al desfrânării și al avorturilor care se practică pe o scară întinsă ajungând să-l facă chiar și fetele de școală?! Cei mai mulți tineri nu întreabă nici pe mamă, nici pe tată și necununați la biserică se întrec în păcate ca dobitoacele. Așa cum au văzut prin filme, zămislesc copii fără cununie, care la rândul lor fac și ei la fel, ba și mai rău. Apoi diavolul îi împinge la un alt păcat, căci văzând că nu se înțeleg încep să alerge pe la vrăjitoare și descântătoare, la ghicit și spiritism. Așa îi spurcă diavolul ca să nu mai aibă loc duhul lui Dumnezeu în sufletele și trupurile lor. Vai de casa aceea unde se află o femeie care merge la vrăji și descântece.

Mulți părinți își smintesc proprii copii purtându-se cu nerușinare față de ei. Unii se dezbracă în fața copiilor lor și fac chiar glume proaste în fața lor, sau dorm amestecați și fără de nici o grijă, fără să gândească cum gânduri urâte și viclene încolțesc în mintea și inima acestor copii. Nu este îngăduit unui tată să doarmă cu fiica sa în pat după 7 ani, sau unei mame să doarmă cu fiul ei după vârsta aceasta și nici frați cu surori, fiindcă copiii veacului acestuia au simțurile foarte dezvoltate și ajung la păcate grele, pentru care părinții vor da seama înaintea lui Dumnezeu.

Mare dezastru sufletesc a reușit diavolul să facă în sufletul tineretului prin fel de fel de filme, teatre și distracții imorale. Diavolul a învățat chiar pe unele femei să-și vândă trupul și sunt sigur că astfel de femei nu știu ce e păcatul și nu s-au spovedit niciodată. Tot un păcat mare este să țineti în casă reviste cu poze imorale care nu sunt altceva decât icoanele curvarilor. În casa unde se află astfel de tablouri, Dumnezeu nu ascultă rugăciunea și vai de casa aceea în care rugăciunea nu e primită.

Iată idoli moderni ai veacului de pe urmă. Multe mame vin cu copiii speriați, damblagiți, plini de bube, slăbiți și cu lacrimi în ochi spun că așa mari cum sunt, copiii lor urinează în pat. Se întreabă de unde au această spaimă, fără să se gândească că copilașii lor când sunt pe întuneric în casă și apar la televizor scene îngrozitoare, ei țipă și tremură de frică. Urmările apar mai târziu. Iată de ce femeile însărcinate n-au voie să privească astfel de scene, că de aceea se nasc copii cu duh de frică și chiar îndrăciți.

Mulți tineri și tinere și-au îmbolnăvit corpul și și-au otrăvit sufletul cu astfel de blestemății pe care duhurile necurate le-au scos la iveală pe fața pământului. Acestea sunt cursele diavolului, undițele lui ca să atragă tineretul din cea mai fragedă vârstă.

Să ia aminte părinții că vor da seama de sufletele tineretului nostru ajuns bolnav cu trupul și mort cu sufletul de aceste păcate care-l frământă și-l chinuiesc tot timpul. De aceea mulți își mint părinții, îi înșeală și îi fură. Mulți creștini cred că de aceste păcate pot scăpa ușor, plătind câte un pomelnic sau aprinzând lumânări. E ușor să facă omul lucrul acesta, mai ales acum când toată lumea are bani, dar să nu ne înșelăm și să știe toată lumea că nu există mântuire fără pocăință și fără oprire de la fărădelegi precum și fără împlinirea sfintelor canoane aplicate celor păcătoși spre îndreptare.

Dacă nu ne căim din inimă și nu plângem păcatele noastre, încă nu suntem întorși de pe calea morții și a pieirii veșnice. Să ne întoarcem la mama noastră care este Sfânta Biserică, și să ascultăm glasul Mântuitorului care ne strigă pe toți să ne întoarcem la El.

Rugăciune

Doamne și Stăpânul vieții noastre, Cel ce ai înviat pe fiul văduvei din Nain, milostivește-Te și înviază sufletele noastre cele omorâte de păcat. Zi-le Tu, cu cuvântul Tău cel dumnezeiesc: sculați-vă, tinerilor, sculați-vă copiii din drumul morții, din drumul păcatelor și viciilor și veniți ca în ziua cea mare să înviem cu toții pentru viața veșnică. Amin.